

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarvm Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

Jn duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamations, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput VIII. Ostendit quam bonu[m] sit, ab omni re creata tum interius tum
exterius nos sequestrare.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

Si quam verò factiosam & turbulentam esse anima duerat, illa ut ad simum monasterium ablegetur det operam: Deus enim tantum hanc dubitum suppeditabit quantum ad illam dotandam & exponendam opus habebunt. Hanc ergo pestem à vobis ablegate, hosce ramos, prout portulicidite: & si ne hoc quidem iuuet, etiam radicem ipsam euellite. Si uenit nec hoc quidem fieri queat, procurare, ut quæ huiusmodi res melior, ad perpetuum carcere in damnetur: hoc namque melius & confusa est, quam ut tam immedicabili & contagiosa lue ceteras omnes inficiatur. Ingens sanè id malum est: unde à monasterio, quod hac peste infectum est, nos Deus liberare dignetur: & e quidem mallem, ut hoc no[n] humanus corriperet, à quo omnes consumemur: sed, quia alio in loco hacten ulterius me acturam puto, ut pote cuius tanti nostra interest, hinc ipsa in præsens de illa adferre nolo. Hoc solum dico, malle me, ut inueniam tenero, delicioso, blandoq; affectu diligaris & amabis (quamquam non hic tam perfectus non sit, arque aliud ille quem dixi, videlicet in generis sumptus) quam ut vel minima discordia occasio inter vos reperiatur. Dominus omnipotens, pro sua misericordia, hoc auerte dignandum.

E quidem supplex Dominum rogo, quin & vos, carissimæ, eundem cordialiter rogaret, ut ab hac nos inquietudine & turbula liberet: hoc namque à diuina eius manu debet proficiisci.

CAPUT. VIII.

OSTENDITVR, QVANTVM IN EO SITVM SIT BONI, VI
ab omni re creata, tum interius, tum exterius nos
sequestramus.

In abnega-
tione sita
sunt omnia.

IAm de abnegatione & renunciatione, quam habere nos oportet, nam nihil dicamus, in ea namque omnia sita sunt, si quidem perfectæ & prout oportet, fiat. In hac inquit sita sunt omnia: cum enim cum filio Creatore dissuauiamur & deliciamur, omnia verò creata negligimus, in nobis Maiestas ipsius infundit virtutes, ut, si paulatim laboremus, & deliciamus q; in nobis est, exinde non multū nos cerrare & pugnare oporteat: Dominus quippe se, tā inimicis infernalibus quam inuictus, in nostris tutelā & defensionem, opponit. Anne parvum esse putamus, carissimæ, hocce bonum procurare, nos, inquit, totas uanitatem in partes & frusta diuinas illi tradere, cum in eo (vti iam dixi) omnia bona inueniatur? Laudemus cum, & summas ei gratias agamus, can-

me, quod hoc nos loco, in quo nihil præterquam hoc ipsum curatur & trahitur, congregauit; adeo ut nescia quare hoc dicā, cuī quotquot hic es̄tis, ne ipse docere possitis. fateor quippe, me in re hac quæ tanti momēti est, tam perfectionem nō habere q̄ quidem habere & vellem, & requiri scio. Tam de omnibus virtutibus, quam de eo quod hic duc̄tum est, idem cens̄o & dico, nimirū, ipsum scribere esse facilius quam operari. Imo ne hoc quidem bene facere sciam; interdum enim in ipsa experientia situm est, bene tempore exprimere; ac proinde si qua in re scopū attingam, id ex eo prouenire cogitate, quod virtutibus his contraria aliquando fecerint achabuerint.

Quantum porro ad exteriora spectat, notum sanè quibuslibet est, quæ opere à rebus omnibus hic sequestratae vivamus. Videtur, qui nos huc adduxit, Dominus, ab omnibus nos rebus sequestratas habere velle, quo ipsius nos Maiestas, sine ullo prorsus impedimento, sibi proprius admouere posset, & viciniores reddere. Quando, o Creator & Domine mihi, tantam dignitatem promerui? adeo ut multos circuitus, flexus & reflexus fecisse videaris, quærirans, quomodo te nobis redere posset viciniorem: misericordia tua faxit, ne nostra nos culpa id amittamus. Intelligite, quæsō ex amore Dei, carissimæ, magnam illam misericordiam & gratiam, quam Dominus præstítit illis quas huc perducere est dignatus: & unaquæque vestrum feriò id apud te expendat, cum Maiestas eius, è solis duodecim quæ hic sumus, ipsam unam esse voluerit. Et quorū sunt, imo quanta multitudo sunt, me meliores, quashunc locum quam libentissimè suscepturnas scio? sed dedit eum Dominus mihi adeò male eum promerita.

Benedictus sis Domine, & confiteantur & laudent te Angeloi omnes, atque adeo quidquid creatum est: hoc namque beneficium nivis porest obsequio compensari, ut nec alia plurima quæ mihi conculsi. Quod enim primò me ad vitam monasticam & Religiosam vocaris, summum & singulare quoddam beneficium fuit: sed quia cum male me in eo statu gerebam, Domine, hinc ulterius mihi fidere nulli, nam in tam multarum bonarum ibi congregatarum multitudine, nequitia mea non apparuisset, nisi cum iam ad vitæ extrellum peruenisset: eam enim celarem & occultarem, sicut ad multis annos eam celavi. Sed ad talēm me, tu Domine, locum deduxisti, in quo obstantam monialium quæ hic sunt, paucitatem, aliquid celari posse impossibile videatur; vtque maiori cautela & circumspectione super meipsum adiungam, omnes mihi occasionses praescindis. Ut me fateri necesse sit, Domine, non posse me iam ullum ad me excusandam argumentum

*S. Matris
erga Deum
GRATISSIMAM*

adferre; vnde magis tua opus habeo misericordia, vt quod delinquam,
mihī ignoscas.

*Rogat, ut
qua ordini
suo ferendo
impare vi-
dent, id in-
dicens ante,
quam voia
omittant.
Conjanguineorū con-
solatio non
est Religio-
sis permit-
tenda &
qua eam
querunt,
non sunt a-
ptæ Ordini
S. M.*

Quod autem enixissimè à vobis efflagito, hoc est, ut nimisum que-
cumque se ita constitutam sentiet, ut obleruare se posse desperet quā
pro consuetudine seruantur, antē id aperiat, quām professionem & votū
emitat. Non desuit enim alia monasteria, in quibus Dominus sentit
paruum hunc manipulum quem Maiestas ipsius hic colligit, ne inten-
gent, obsecro. Alijs in canonib[us] permisum est, aliquam à consanguinea
suis consolationem mutari; h[ic] verò si quid huiusmodi permittatur, id
non nisi ad ipsorum metu consanguineorum consolationem dirigatur. Ma-
nialis, quæ ad suipius consolationem amicos & consanguineos suos vis-
dere volet, & cui hic eorum conspectus pro secunda vice grauis non ex-
stet, nisi spirituales sint, se imperfectam, nec satis mortificatam esse, pler-
sibi persuadeat; quin i[n] mo non satis sana est, itaq[ue] nec spiritus libertatis &
veram pacem habebit, sed medico potius opus habet. Et addo, nū h[ic]
ea affectus translat, ipsaque sanitati reddatur, illam domui hincus-
ptam esse. Nullum porro remedium melius & salutarius esse censeo, q[uia]
vt non ante suos ipsa consanguineos videat, quam se ab eo liberum &
immunem fenseret, & multis id à Deo precibus obtinuerit. Cum verò inde
compararam iam sentiet, ut id illi gracie & molestum futurum sit, ad-
eter illos interdum alloquatur, quo ipsis aliquapiam in te proficiat
namque haud dubiè ipsis proderit, sibi autem non obseruat, si illos dil-
egat, si ipsis malis & dannis moueatur ac doleat, si ipsis prosperis
fæculo agere voluē illi audire sit; norit oportet, & magnopere le-
nocituram, & ipsis nullatenus profuturam.

C A P V T I X.

*O STENDITVR, QVANTVM IN EO SITVM BONI, VT QV
mundum deseruere, etiam consanguineos suos fugiant, & quanto veniu-
amigos repertura sint.*

*Quam sit
noxium
Religiosas
se pecunia
consanguineis agere.*

VT IN AMB[US] Religiosæ intelligenterius, quātuplē nobis nocet
sapè cum consanguineis nostris agere; quām ipsos declinate more
fugeremus? nescio sanè quēnā illa sit consolatio, quam illi preitant, sicut
in quantum nostrā quietē & pacem spectat, vt etiam rāceā quantum
Deū spectat. Illorū enim recreationib[us] nec possumus, nec fas est nos for-
illorum tamen mala & calamitates resentimus, & vix ullam transiū-
quin eam deploremus; & sapè multo yberius & magis quam spūc
quos tangit. Hoc asseuerare vobis ausim, si quam forte hi corpori tecum